

De stand van zaken (april 2006)

Iedereen die op Zomers Buiten komt, kent het Vissershuis wel zoals hier rechts op de foto. Prachtig toch, zo mooi in het zonnetje. En U en ik, wij zijn met z'n allen eigenaar van dit mooie huisje! Het staat er al sinds 1823. Het is dan ook een bijzonder huisje.

Een vissershuisje dat terecht door de overheid in september 1973 is ingeschreven in het "Register van beschermde monumenten" als:

-Eenvoudig vissershuisje, begin 19^e eeuw, met gepleisterde muren en pannen wolfdak. Vensters met zes-ruits schuiframen. Op het erf een smuiger (ook wel snuiver genoemd).-

De monumentale waarde van het pand ligt in haar vroegere functie: het ontstaan van de plassen maakte het noodzakelijk andere economische activiteiten dan landbouw of vervinging uit te gaan oefenen. Het volgende detail uit de historische beschrijving getuigt daar ook van:

"Tot 1930 is het pandje ook in gebruik geweest als café, gedreven door Jan en Mensje Schouten. Na de dood van Jan werd de nering voortgezet door Mensje en haar zuster Miet. Van dit tweetal was de één doof en de ander blind"! En dit soort monumentale objecten, verbonden aan vervinging of visserij, zijn nauwelijks aanwezig in de gemeente Reeuwijk.

Al sinds de oprichting van onze vereniging in 1934 hebben wij het pandje in gebruik. Aanvankelijk ook als "Bar", voor het schenken van chocolademelk en limonade (sterke drank was in die jaren uit den boze!). En later als omkleedruimte, het damens- en het heerenhok, en als bergplaats voor onze kastjes, tafels en stoelen.

Je kunt wel spreken van een taai huisje. Bijna twee eeuwen oud. Wie van ons kan dat zeggen? Een aantal oorlogen en de nodige stormen zijn eroverheen geraasd maar op een enkele dakpan na, heeft het pandje daarvan geen noemenswaardige schade geleden.

Om het huisje voor de eeuwigheid te bewaren is de muur in de jaren vijftig (van de vorige eeuw), aan de voorzijde verzwaard met betonnen platen en is er binnen een betonnen vloer gestort.

Nu blijkt dat naast nog een aantal factoren waar wij weinig grip op hebben, zoals de trillingen veroorzaakt door het steeds zwaardere verkeer op de weg, de trein, het bouwen van de wijk Goverwelle en de wisselende grondwaterspiegel, juist door het zware beton het huisje langzaam maar zeker uiteen valt. Nog even en onze kasten, tafels en stoelen staan in de buitenlucht, blootgesteld aan weer en wind. Met zijn allen hebben wij in de negentiger jaren (van de vorige eeuw), besloten om dit niet te laten gebeuren.

Wij gaan het monumentale pandje en de snuiver restaureren, zodat het ook nog door onze kindskinderen kan worden gebruikt.

Dat alleen al het regelen van de diverse vergunningen en van de financiën enige voeten in aarde zou hebben konden we verwachten. Ambtelijke molens en die van een vereniging als de onze, malen nu eenmaal langzaam maar fijn!

De vergunningen zijn binnen en het wachten is nu (april 2006) op een offerte van een

aannemer waarmee we weer kunnen aankloppen voor een hypotheek bij het Nationaal Restauratiefonds.

